

Bijbels perspectief

Het woord van de week

2 Petrus 1:10

Beijvert u daarom des te meer, broeders, om uw roeping en verkiezing te bevestigen; want als gij dit doet, zult gij nimmer struikelen.

Wat in dit gekozen tekstvers direct opvalt, is de absolute verantwoordelijkheid die er bij ieder christen persoonlijk wordt gelegd als het gaat om de bevestiging (verzekering) van diens roeping en verkiezing. Deze verantwoordelijkheid wordt ook nog eens benadrukt door het gegeven dat in de Griekse grondtekst voor het 'beijvert u' een tijdsvorm wordt gebruikt die urgentie (een *dringende* noodzaak) uitdrukt.

Eigenlijk heeft de tekst iets paradoxaals. Immers, roeping en verkiezing zijn grootheden waarop wij totaal geen invloed hebben - het initiatief ligt bij alle twee volledig aan de kant van God. Hoewel beide begrippen daarom qua genade iets onverklaarbaars in zich hebben, moet er toch voor worden opgepast om onze persoonlijke verantwoordelijkheid in dezen volledig uit te sluiten. Het is de apostel Paulus die namelijk in Efeze 1:4 uitdrukkelijk aangeeft dat de mens, dus *elk mens*, door God als bestemd voor Jezus Christus is 'uitverkoren' en dat van 'vóór de grondlegging der wereld'. Over genade gesproken! Het is de verheerlijkte Christus zelf die in Openbaring 3:20 laat weten dat Hij ieder roept: 'Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop'. En wordt niet uit zijn mond kenbaar gemaakt dat dan de persoonlijke verantwoordelijkheid begint? 'Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij'. Blijft desalniettemin onverminderd staan dat God verkiest en dat God roept, klopt. Maar, wat doe *ik* daarmee?

Je zou in het verlengde hiervan ook verwachten dat 'verkiezing' vooraf zou gaan aan 'roeping' (Rom. 8:30). Maar gelet op de beide zojuist gegeven tekstplaatsen (Ef. 4:1 en Openb. 3:20) mag duidelijk zijn dat de 'roeping' in het *nu* valt ('heden indien gij zijn stem hoort' - Hebr. 3:15) en daarom voorop genoemd mag worden, terwijl de 'verkiezing' al een vast gegeven is en dat van God uit gezien, blijft. Betekent dit 'alverzoening', een onderwerp dat onder verschillende benamingen tot binnen zelfs evangelische kring al meer terrein lijkt te winnen? Geenszins! Waarom immers zou de verheerlijkte Christus dan nog kloppen aan de deur van het hart en waarom zou God dan nog spreken over 'heden indien'?

De bedoeling van Petrus in het gekozen tekstwoord is de belijdende christen te doen beseffen dat het een logisch noodzaak is een levende christen te zijn. Draagt mijn leven vrucht? Wordt Jezus Christus in en door mijn leven, in mijn spreken, doen en laten zichtbaar? Wordt Hij verheerlijkt? Dit vraagt een praktische inzet. Geloven zonder werken is dood. Beseff ik qua consequenties het urgente van de aansporing van Petrus? Petrus gebruikt heel bewust na het 'beijvert u' het bijwoord 'daarom'. Waarop doelt hij met 'daarom' volgens u? Iets om eens persoonlijk te overdenken voor het aangezicht van God.